

Jezdkyně světla

Volání osudu

Star
Stable

Helena
Dahlgrenová

FRAGMENT

Jezdkyně světla Volání osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Dahlgrenová
Jezdkyně světla – Volání osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jezdkyně světla

Volání osudu

Helena Dahlgrenová

FRAGMENT

*Někdy tě život donutí udělat rozhodnutí, které navždy
změní tvou budoucnost.*

*Je pravda, že svou cestu životem si určuješ sama. Tvaruješ
svůj vlastní osud. Jenže někdy se osud rozhodne za tebe.*

*Legenda vypráví o dívce na koni, která zachrání svět. Její
světlo a moudrost rozptýlí temnotu a chaos. To ona vše napraví.*

Jsi to ty?

Prolog

Kdysi dávno ležel uprostřed Studeného moře mrtvý ostrov, kde vládla temnota.

Jedné noci oblohu projasnila padající hvězda, z jejíž planoucí záře se vynořila dívka na koni. Pomalu jela po moři a kopyta jejího koně krotila divoké vlny pod nimi. V pravé ruce držela světlo života, v levé zlatou harfu. Hudba harfy probudila okolní přírodu. Světlo dívka položila na ostrov, a tak ze studené prázdnoty vytryskl život a naděje. Vše, co leželo mrtvé, nyní zaplavilo teplo a jas. Nic nezůstalo neproměněno. Ale dívčina duše to nevydržela. Rozpustila se do přírody, do větru, deště a kapek rosy. Někteří tvrdí, že je tam dodnes. Dávejte pozor, možná ji zaslechnete ve zpěvu ptáků nebo ji ucítíte v jemném pohlazení vánku za teplého letního dne.

Jakmile vznikl ostrov zvaný Jorvik, vstoupilo do světa dobro a zlo.

Světlo nemůže existovat bez temnoty, stejně jako temnota nemůže existovat bez světla. Po tisíce let tajně zuřil zápas mezi dobrem a zlem. V hlubinách oceánu se skrývá mohutná temnota, která čeká na svůj čas a odpočítává každou vteřinu.

Jorvik se nachází někde mezi Norskem, Islandem a Britskými ostrovy, jichž byl kdysi součástí. Milovníci koní jej

vyhledávají kvůli dlouhé tradici jezdeckví a množství koňských plemen, zatímco obdivovatele přírody tam lákají jeho přirozené krásy. Avšak poohlížejí se po něm i společnosti, které chtějí bezohledně využít jeho vzácné přírodní zdroje. Malá část těchto návštěvníků má osud Jorviku ve svých rukou, ale většina ne. Mnozí z těch, kteří na Jorvik zavítali, podle všeho zapomněli, že ostrov existuje – stejně jako se vytratí sen poté, co se ráno probudíte. Dopslechnete-li se o Jorviku, to jméno vám brzy zase vyklouzne. Jako kdyby to bylo nějaké bájně místo. „Ten ostrov... někde ve Skandinávii, ne? Nebo snad Island?“

Překrásný Jorvik čekají temné dny. Vzestup zla je na spadnutí. Pokud k tomu dojde, vše bude ztraceno. Avšak zatímco rozbouřené moře běsní a syčí, naděje přežívá díky tajnému řádu druidů, kteří jsou odhodlaní tomuto konci světa zabránit. Jejich nejpřednější bojovnice se nazývají Jezdkyně světla.

Jezdkyně světla jsou vyvolené dívky, které se svými koňmi sdílí zvláštní pouto. Z něj čerpají mimořádné schopnosti, jež jim pomáhají v boji proti zlu. Je tomu už mnoho let, co Jezdkyně světla naposledy bránily Jorvik, ale šíří se zvěsti, že nadešel čas na utvoření nového sesterstva.

Kapitola první

„Už tam budeme?“

Lise bylo patnáct, ale připadala si jako malé nedočkavé písčké – od chvíle, kdy nastoupili do auta, tu otázku položila snad desetkrát. Jak dlouho čekali? Deset minut?

Její tatínek se jen usmál a lehce zabubnoval prsty o volant.

„Každou chvíli by nás měli pustit z trajektu, Iso,“ odpověděl. „Už začali vykládat.“

„Připadá mi, že tu trčíme hodiny,“ zamručela. Její stará přezdívka způsobila, že sebou trhla. Musela si vzpomenout na tu odhodlanou holčičku s rozcuchanými zrzavými vlasy. Buclaté tváře a tričko s koňmi. Vždycky koně. Neustále na cestách s mamkou, tatínkem a jejich mírnou kočkou, která jí spávala u nohou stočená do klubíčka. *Isa je Lisa Petersonová z fotoalba*, pomyslela si. Minulost. Historie. Se současnou Lisou, která sedí v dodávce na sedadle spolujezdce a čeká, až jí začne nový život, nemá moc společného.

Další nový začátek.

Všimla si, že se jí do hlasu vkradl knouravý tón. Žádný div, když se celou noc vrtěla a převracela na nepohodlné palandě přitlačené ke stěně jejich malé kajuty. Její tatínek Carl trval na tom, aby se během noční cesty trajektem „nebáli utratit peníze“ za kajutu. On usnul okamžitě. Ona

vleže bděla, soustředila se na vzdouvající se vlny pod nimi a snažila se nevnímat otcovo chrápání.

Téměř nezamhouřila oka. Cítila to v hlavě, kterou měla těžkou a zamlženou. Všechno bylo rozmazané, někde mezi nespavostí a spánkem, jako kdyby stačilo natáhnout ruku, aby se dotkla nejasných snů minulé noci.

Klapot koňských kopyt. Cval, který přešel v divoký trysk. Zděšený křik – její? A pak naprosté ticho. Temnota. Rychle zamrkala, aby zapudila hrůzné obrazy.

Tatínek se usmál, naklonil se k ní a pohladil ji po vlasech.

„Jen počkej, až se dostaneme z trajektu. Víím, že jsem ti ten ostrov ukazoval na fotkách, ale až ho sama uvidíš, uděláš si o něm lepší představu. Nikdy jsi nic podobného neviděla.“

Lisa mu úsměv zdráhavě oplatila a vrtalo jí hlavou, jak může být v šest hodin ráno z něčeho tak nadšený.

Samozřejmě, že Jorvik viděla na fotkách. Vysoké hory, jemně se vlnící kopce a spousta odstínů zelené, které vypadaly až neuvěřitelně nádherně. Obrovské modré moře kolem ostrova se zdálo být nekonečné. Vyvolávalo v ní vzpomínky na barvitě pohádky, jež četla jako malá. Chyběla už jen duha.

Zkusila si sama sebe představit na takovém místě, v jedné z těch fantastických zemí. Ta obyčejná stará Lisa ve svých ošoupaných džínsech, mikině s kapucí a se sluchátky kolem krku nebo pohodlně nasazenými přes rozčepýřené vlasy. Ale nešlo jí to.

Seděli v pronajaté dodávce plné stěhovacích krabic a čekali, až jim muž, který je právě zvesela přivítal na Jorviku, skrze reproduktory rozhlasu povolí nastartovat. Lisa si nasadila sluchátka na uši a ponořila se do jedné ze svých oblíbených písniček. Obvykle to pomáhalo, ale dnes ráno ne.

Za chvíli to vzdala, stáhla si sluchátka a civěla před sebe na řadu aut a nákladňáků, která začala pomalu sjíždět po rampě.

Strávili na cestě téměř celé dva dny, nejdřív v dodávce a pak v trajektu. A teď konečně dorazili na Jorvik. Jejich nový domov. Lisin tatínek vzal práci na jedné z největších místních ropných plošin, takže tu musela v pondělí ráno nastoupit do školy. Moc nevěděla, co čekat. Co mohl tenhle ostrov, tenhle *Jorvik*, o kterém její otec neustále mluvil, opravdu nabídnout kromě obřích ropných plošin, malebného prostředí a spousty koní?

Byly časy, kdy Lisa koňmi žila, kdy by myšlenka na život na podobném ostrově, kde se koně zdáli být středobodem všeho, znamenala splněný sen. Jenže když jí bylo dvanáct, maminka jí nešťastně zemřela při jezdecké nehodě. Kdykoliv si dovolila na to pomyslet, žal ji podrápal jako hladový vlk, proto se tomu raději co nejvíc vyhýbala.

Během těch tří let po nehodě se na koně ani nepodívala. Všechny ty plakáty, knihy, oblečení a filmy – cokoliv, co jí připomínalo onen den – uložila do krabic, zalepila a schovala. Jezdecké vybavení věnovala charitě. Lisa už se k ježdění vracet nehodlala. Pouhá myšlenka na to byla příliš bolestivá.

Máme tu dívku. Je v šoku, ale při vědomí, žádná viditelná zranění. Na místě je jedna mrtvá žena.

Temnota, černočerné zoufalství mohlo kdykoli ožít. Kdekoli.

Tatínek zapnul rádio, kde zrovna hrála optimistická písnička od Madonny z osmdesátých let. Oba zároveň si začali zpívat, ale pak na sebe pohlédli a vyměnili si hořké úsměvy. Byla to mamincina oblíbená píseň. Věděli to oba, ale nic neřekli. Nemuseli. Jejich auto naplnil zármutek, a to až úplně dozadu, kde v jedné z krabic ležela mamincina zarámovaná fotografie pečlivě zabalená do trička.

To jediné jim zbylo. Lisa měla pocit, že se s její smrtí nikdy nesmíří.

Občas se bála, že by na ni mohla začít zapomínat. Ty malé každodenní drobnosti, které po dvanáct let brala za samozřejmé.

Všimla si, že některé detaily se jí už zvolna začaly vytrácet z mysli. Naštěstí měla hudbu, která jí pomáhala se rozpomenout. Dva tóny téhle staré písničky od Madonny, a úplně viděla maminku, jak tančí v kuchyni s obrabečkou v ruce; v té druhé pevně svírá Lisinu ruku, zatímco se okny dovnitř line slunce.

Ale jakmile písnička skončila, vynořila se další vzpomínka. Její maminka jedoucí na koni před ní, když se jen pár okamžiků před tou nehodou řítila na jeden kopec v Texasu. Potom jak její mělké hekavé nádechy vyplnily prázdnotu vedle těch hlubokých Lisiných. Když maminčino dýchání zpomalilo, bezedná temnota se stala neúnosnou. Její rychlý, sotva patrný tlukot srdce připomínal tep nemocného zvířete. Ještě při příjezdu záchranky Lisa ve svých dlaních cítila, že maminčiny tváře jsou dosud teplé a hebké. Potom ji viděla až v nemocnici. Tehdy už je měla studené. Voskové jako panenka.

Lisa vypudila slzy z očí rychlým zamrknáním. Zahleděla se ven bočním oknem, aby si toho tatínek nevšiml.

Nemysli na mámu.

Nemysli na koně...

Na co bych měla myslet?

Ne, Lisa se na stěhování na Jorvik příliš netěšila. Nikoho tam neznala a byla nikým. Začínala od nuly. *Ale budu to muset nějak překonat*, pomyslela si.

Ne že by pro ni ta situace byla kdovíjak nová. Tatínkovo zaměstnání na různých ropných plošinách vedlo ke stěhování z Texasu do Norska, pak na Aljašku, pak zpátky do Norska a nyní na Jorvik. Vždycky ta nová holka ve třídě, nikdy tak úplně doma. Nikdy tak úplně součást party.

Na učení se všeho znovu byla zvyklá: jména spolužáků, všechny ty nepsané dohody a pravidla. Občas si Lisa připadala bez domova. Vykořeněná.

Jejím únikem byli po několik let koně. Po té nehodě je nahradila hudba. Lisa si v jednom kuse zpívala, i když si to ani neuvědomovala.

Možná zejména v těchhle chvílích. Hudbu milovala. Všechny její druhy, staré i nové. Je ovšem pravda, že před popem své maminky upřednostňovala spíš country a rock.

Přesto si tu písničku od Madonny zkrátka musela zpívat. Pomáhalo jí to vzpomínat.

Pořád měla všechna maminčina stará cedéčka. Ležela v jedné z krabic vzadu v kufru. Seznam skladeb, které právě poslouchala, byl plný jejích oblíbených písniček. Co by si o tom pomyslela? A jak by se asi tvářila na Jorvik?

Myslím, že jsem ti říkala, abys nemyslela na mámu.

Lisa poskočila, jelikož tatínek právě zničehonic rozzlobeně zatroubil na auto před nimi.

„Hej, pohni se! Odjíždíme!“ Zatroubil ještě víc. „Musím zjistit, kde tu prodávají kafe,“ zamumlal. Při rychlé snídani na palubě si našel čas jen na jeden šálek řídké kávy.

„Ehm, tati? Jsem si docela jistá, že tě neslyší,“ zabručela Lisa.

Nepodařilo se jí potlačit rozmrzelost, ale do hlasu jí také proniklo cosi lehkého a něžného, co tatínkovi vehnalo slzy do očí.

Snažil se to zakrýt, ale Lisa si toho všimla. Vlastně byla ráda, že tu s ním teď sedí. Měli jen jeden druhého. Navždy pouze oni dva.

Konečně na ně přišla řada, aby sjeli z trajektu. Rovnou pokračovali dál do krajiny, jakou Lisa v životě neviděla. Když spatřila majestátní jedle pokrývající zvlněné zelené kopce a stěny do nebe čnících hor, musela zalapat po dechu.

Trochu jí to připomínalo Norsko, avšak rozlehlejší a divočejší, jako kdyby všechny barvy Jorviku byly vylepšené nějakým filtrem. Začala uvažovat, jestli opravdové barvy vůbec někdy viděla. Zdálo se jí, že ne. Slunce pomalu vycházelo, ale na světle fialové obloze byl dosud vidět bledý srpek měsíce.

Jedna z hvězd spadla, zatímco množství nových mihotavě ožívalo. Lisa se zamračila. To bylo divné; nezačínal právě den?

Otevřela svoje okénko a vystrčila z něj hlavu. Nasála zvláštní vůni, kterou si později spojovala s Jorvikem – směs soli, zeminy a čehosi téměř sladkého.

Nebyl den, ani noc, ale něco mezi tím. Kromě ostatních cestujících, kteří zvolna sjížděli z velikého trajektu, byla Lisa se svým tatínkem úplně sama ve městě, jež se právě probouzelo.

Jorvik. Možná se tady nakonec přece jen zabydlí.

Kapitola druhá

„Koukni na to nebe, tati!“

Poprvé za celou cestu na Jorvik zněla Lisa šťastně. Téměř nadšeně. Tatínek zívł a něco nesrozumitelně zamumlal zpoza volantu. Lisa zakroutila hlavou a obrátila se zpátky k oknu.

Co se to dělo na obloze? Ať už to bylo cokoli, nic tak úžasného v životě neviděla. Mohla tam napočítat víc barev a odstínů než v krabičce vodovek, kterou jí maminka před lety věnovala k Vánocům. Tóny červené, purpurové, růžové a zlaté se leskly a zářily jako obrovská duha táhnoucí se přes oblohu nad mořem.

Právě se rozednilo, ale noční hvězdy se dál třpytily. Navzdory svítání byly tak viditelné a jasné, že skoro vypadaly uměle. Lise se zdálo, že všechny poblikávají do rytmu tlukotu jejího srdce.

Ze sedadla řidiče se dosud nic neozvalo. Lisa se zhluboka nadechla a zkusila to znovu, tentokrát pro jistotu trochu hlasitěji: „Ta obloha, tati! Není to polární záře nebo tak něco? Podívej se na všechny ty zářící hvězdy – netušila jsem, že můžou být tak jasné! Tys to věděl? Vidiš, jak to vypadá, že tvoří jednu obrovskou hvězdu? Tati, no tak, koukni!“

„Hmm, hmm...“ zamručel tatínek. Byl zcela zabraný do mapy, která je měla zavést do malého města jménem Jarlaheim. Jejich nový domov se nacházel kousek za ním.

Konečně projeli masivní bránou ve středověkých městských hradbách a zastavili uprostřed náměstí. Bylo tam prázdné a ticho.

Celkem útulno, přemítala Lisa. Prohlížela si jednu z dlážděných ulic, která vedla pryč z náměstí, a všimla si několika malých restaurací a kaváren. Dokázala si sama sebe představit, jak za slunečného podzimního dne sedí v jedné z nich s velkým hrnkem čaje a nazdobeným zákuskem, povídá si s tatínkem, anebo – zhluboka se při té myšlence nadechla – s nějakými novými přáteli.

Tatínek se rozhlížel po okolí, aby zjistil, kde tu prodávají kafe, a omylem zavadil o klakson, takže auto hlasitě zatroubilo.

„Jak je tohle možné?“ zakřičel. „Ani jedno místo otevřené! Já potřebuju kafe!“

Jeli dál a po chvíli opustili centrum města další bránou ve hradbách. Lisa sledovala tatínka a myslela na krabičku s instantním kafem, kterou zabalila jako rezervu pro případ, že v novém domově nebude kávovar. Věděla, jaký tatínek je, když nemá svůj kofein. Nenápadně se usmála a pohlédla zpátky na barevnou ranní oblohu.

Těsně nad vrcholkem jedné z hor stále zářilo veliké hvězdíčkovité souhvězdí, až to bylo téměř oslňující. Nešlo o Velký vůz nebo o nějaké jiné souhvězdí, které jí maminka s tatínkem ukázali, když byla malá.

Ne, tohle vypadalo jinak. Lisa nikdy nic podobného neviděla.

Vysoko nad jejich dodávkou, kde bledlo ranní nebe, jednotlivé hvězdy vyznačovaly obrys jedné veliké čtyřcípé

hvězdy. Otočila se zpátky k tatínkovi. *Ničeho z toho si nevšiml, pomyslela si. Jak je to vůbec možné?*

Stoupající slunce nakonec vyhnalo podivnou čtyřcípou hvězdu z oblohy. Na stromech se v tlumeném ranním světle vlnily první podzimní listy. Lisin tatínek jel dál k jejich novému domovu.

V centru onoho ospalého města otevřela přední dveře domu z vápence ještě napůl spící dívka. Dlouhé vlasy černé jako uhel měla stažené do rozčepýřeného drdolu. Sundala si své velké brýle a promnula si oči dosud zastřené spánkem. Když pohlédla do upravené zahrádky, všimla si, že růže jsou dosud v plném květu. Ačkoli kdekoliv jinde by tohle během podzimu bylo neobvyklé, na Jorviku nikoliv. Na zdejším životě milovala mimo jiné to, že vše jako by se řídilo jinými pravidly. I něco tak zásadního jako příroda se nedalo předvídat nebo zkrotit.

„Přineseš prosím noviny, Lindo?“ zavolal hlas.

„Už pro ně jdu, teto Amal!“

Linda vklouzla do páru dřeváků a na krátkou cestu ke schránce si přes noční košili přetáhla jeden z tetiných kabátů. Ze dveří vystřelila její malá černá kočka, otřela se jí o nohy a začala hlasitě mňoukat.

„Co se děje, Misty?“ zeptala se Linda ospale a poškrábala ji za zdravým uchem.

Toho zářiového rána bylo chladno. Velké zelené oči kočky odrážely jasné světlo odněkud z oblohy.

Linda kočku zvedla a pohlédla vzhůru.

Oči jí utkvěly na ranním nebi. Hned vedle blednoucího měsíce poblikávalo podivné souhvězdí ve tvaru ohromného měsíčního srpku. Před pár lety měla Linda období, kdy byla posedlá astronomií. Snažila se naučit všechna souhvězdí